AZ EURÓPAI UNIÓ KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉKÉNEK ÍTÉLETE (első tanács)

2015. október 6.*

„Közszolgálat — Felvétel — Nyílt versenyvizsga — Tartaléklistára való felvétel — A kinevezésre jogosult hatóság azon döntése, hogy nem veszi fel a sikeres pályázót — A vizsgabizottság és a kinevezésre jogosult hatóság külön-külön hatásköre — A versenyvizsgára bocsátás feltételei — A szakmai tapasztalat legrövidebb időtartama — Számítási módszerek — A vizsgabizottság nyilvánvaló értékelési hibája — Hiány — A felvétel esélyének elvesztése — Kártérítés”

Az F-119/14. sz. ügyben,

az EAK-Szerződésre annak 106a. cikke alapján alkalmazandó EUMSZ 270. cikk alapján,

FE (lakóhelye: Luxembourg [Luxemburg], képviselik: L. Levi és A. Blot ügyvédek)

felperesnek,

az **Európai Bizottság** (képviselik: J. Currall és G. Gattinara, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK

(első tanács),

tagjai: R. Barents elnök, E. Perillo (előadó) és J. Svenningsen bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. június 11-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2014. október 24-én érkezett keresetlevelével FE előterjesztette a jelen keresetet, amely az Európai Bizottság kinevezésre jogosult hatósága (a továbbiakban: kinevezésre jogosult hatóság) által 2013. december 17-én hozott, az EPSO/AD/42/05 versenyvizsga tartaléklistájáról a felperes „Jogérvényesülési” Főigazgatóságra való felvételét megtagadó határozat megsemmisítésére, valamint az e határozatból eredően a felperest állítólagosan ért vagyoni és nem vagyoni kár megtérítésére irányul.

* Az eljárás nyelve: francia.

Jogi háttér

2 A tisztviselők felvétele tekintetében az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának a szóban forgó tényállás megvalósulása idején hatályos változata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 5. cikkének (3) bekezdése előírta különösen a következőket:

„A kinevezés legalább a következőket követeli meg:

[…]

c) a [tanácsosi] csoportban a 7–16. besorolási fokozatnál:

i. oklevéllel igazolt, befejezett egyetemi tanulmányoknak megfelelő végzettség, ha az egyetemi képzés szokásos ideje négy év vagy annál hosszabb, vagy

ii. oklevéllel igazolt, befejezett egyetemi tanulmányoknak megfelelő végzettség és legalább egyéves megfelelő szakmai tapasztalat, ha az egyetemi képzés szokásos ideje legalább három év, vagy

iii. amennyiben a szolgálat érdekei ezt indokolják, egyenértékű szintű szakmai képzés.”

3 A személyzeti szabályzat 28. cikke a következőképpen szól:

„Egy tisztviselő kizárólag az alábbi feltételekkel nevezhető ki:

a) az Unió tagállamai egyikének állampolgára – kivéve, ha a kinevezésre jogosult hatóság ez alól kivételt engedélyez – és állampolgári jogai maradéktalanul megilletik;

b) a katonai szolgálatra vonatkozó jogszabályokban rá nézve előírt minden kötelezettségnek eleget tett;

c) megfelel a feladatainak ellátásához szükséges erkölcsi követelményeknek;

d) a [személyzeti szabályzat] 29. cikk[ének] (2) bekezdésére is figyelemmel, megfelelt egy, a [személyzeti szabályzat] III. melléklet[e] rendelkezéseinek megfelelő vagy képesítéseken vagy vizsgákon, vagy mind képesítéseken, mind vizsgákon alapuló versenyvizsga feltételeinek;

e) fizikailag alkalmas feladatainak ellátására; és

f) tanúbizonyságot tesz az Unió egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretéről és egy további hivatalos nyelvének a feladatainak ellátásához szükséges szintű ismeretéről.”

4 A személyzeti szabályzat 30. cikke előírja:

„A kinevezésre jogosult hatóság minden versenyvizsgához felvételi bizottságot nevez ki. E bizottság összeállítja az alkalmas pályázók listáját.

A kinevezésre jogosult hatóság dönt arról, hogy e pályázók közül melyeket nevezi ki az üres beosztásokba.”

5 A személyzeti szabályzat III. mellékletének 4. cikke értelmében:

„A kinevezésre jogosult hatóság összeállítja azon pályázók listáját, akik megfelelnek a személyzeti szabályzat 28. cikk a), b) és c) pontjában megállapított feltételeknek, és a pályázók anyagával együtt megküldi a felvételi bizottság elnökének.”

6 A személyzeti szabályzat ugyanezen III. mellékletének 5. cikke az alábbiakról rendelkezik:

„Ezen anyagok megvizsgálása után a felvételi bizottság összeállítja azon pályázók listáját, akik megfelelnek a versenyvizsgáról szóló kiírásban előírt követelményeknek.

Amennyiben a versenyvizsga vizsgákon alapul, a vizsgákon a listán szereplő valamennyi pályázó részt vehet.

[…]”

7 Végül, az EPSO/AD/42/05 versenyvizsga-kiírás A. címének II. pontja (lásd: a jelen ítélet 8. pontja) a pályázókra vonatkozó elvárásokkal és az első két vizsgára bocsátási feltétellel kapcsolatban a következőket mondja ki:

„A versenyvizsgán […] az alábbi feltételeknek megfelelő pályázók vehetnek részt:

1. Képesítések és oklevelek Kandydaci muszą legitymować się dyplomem ukończenia wyższych studiów prawniczych w Polsce. [A pályázóknak befejezett felsőfokú lengyel jogi tanulmányokat igazoló oklevéllel kell rendelkezniük.]

2. Szakmai tapasztalat A pályázóknak az [1. pontban] előírt egyetemi tanulmányokat követően szerzett legalább kétéves szakmai tapasztalattal kell rendelkezniük.”

A jogvita alapját képező tényállás

8 2005. december 8-án az Európai Személyzeti Felvételi Hivatal (EPSO) közzétette a lengyel nyelvű, AD 7 besorolási fokozatú jogász-nyelvészek tartaléklistájának létrehozása érdekében szervezett EPSO/AD/42/05 nyílt versenyvizsgára (a továbbiakban: versenyvizsga) vonatkozó kiírást (HL C 310 A., 3. o.; a továbbiakban: versenyvizsga-kiírás); az említett lista az európai intézmények, többek között az Európai Közösségek Bírósága üres álláshelyeinek betöltését szolgálta. A versenyvizsgára való jelentkezés határidejeként 2006. január 11-ét jelölték meg.

9 A versenyvizsga-kiírás „F[eladatkör]” megnevezésű A. címének I. pontja a következőképpen határozta meg az ellátandó feladatokat:

– Jogi szövegek fordítása és/vagy lektorálása az Európai Unió legalább két hivatalos nyelvéről lengyel nyelvre.

– A már lefordított és lektorált lengyel nyelvű jogalkotási szövegek egyéb nyelvi változatokkal való nyelvi és jogi megfelelésének, valamint szövegezésük minősége és a formai követelmények betartásának ellenőrzése.

[…]”

10 A versenyvizsga-kiírás A. címének II.2. pontja emellett pontosította, hogy a vizsgára bocsátáshoz a pályázóknak igazolniuk kellett, hogy a versenyvizsgára való jelentkezés határidejéig „az előírt egyetemi tanulmányokat követően szerzett legalább kétéves szakmai tapasztalattal” rendelkeztek.

11 A felperes 2005. december 27-én jelentkezett a versenyvizsgára. A versenyvizsgára benyújtott pályázatának (a továbbiakban: pályázat) „S[zakmai tapasztalat]” megnevezésű fejezetében megjelölte, hogy hat különböző, összesen harmincegy hónap időtartamú szakmai tapasztalattal rendelkezett, amelyből tizenöt hónapot a 2004. október 15. és a pályázata benyújtásának napja között a Bíróságnál szabadúszó jogász-nyelvészként folytatott tevékenység, három hónapot pedig a brüsszeli (Belgium) W. ügyvédi irodában 2005. július 1-je és szeptember 30. közötti gyakorlat tett ki.

12 A felperest a versenyvizsga vizsgáin való részvételre bocsátották. Munkájának befejeztével a vizsgabizottság felvette a felperes nevét a versenyvizsga eredetileg 2007. december 31-ig érvényes tartaléklistájára, amelynek érvényessége többszöri meghosszabbítást követően 2013. december 31-én járt le véglegesen.

13 2013. május 22-i elektronikus levelükkel a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság szolgálatai az említett főigazgatóságon belüli tanácsosi álláshelyre való esetleges felvétele céljából 2013. május 28-ára elbeszélgetésre hívták be a felperest. E felvétel kilátásában a „Humánerőforrásügyi és Biztonsági” Főigazgatóság (a továbbiakban: „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság) szolgálatai a „Jogérvényesülési” Főigazgatóságnak is megküldött 2013. május 24-i elektronikus levélben emellett jelezték a felperes számára, hogy – tekintettel arra, hogy a felperes akkor a Bíróság ideiglenes alkalmazottja volt – „nincsen szükség [a felvételt megelőző] orvosi vizsgálatra, mivel a Bizottsághoz való felvétele esetén [a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság] megkér[i] az egészségügyi alkalmasság[áv]al kapcsolatos dokumentumok továbbítását”.

14 2013 júniusában a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság tájékoztatta a felperest a tanácsosi álláshelyre való kiválasztásáról, valamint a felvétele iránti kérelem „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóságnak való megküldéséről.

15 Az ügy irataiból kitűnik, hogy 2013 júniusában a Bizottság illetékes szolgálatai arról is tájékoztatták a felperest, hogy „[m]ivel a Bizottság nem vett részt a versenyvizsga szervezésében […], továbbá az említett versenyvizsga nyomán létrehozott, a [felperes nevét is] tartalmazó tartaléklista jogász-nyelvészek, nem pedig tanácsosok listája volt, eltérést kellett kérni a [h]umánerőforrásért és biztonságért felelős [b]iztostól, mivel a Bizottság ezeket a listákat rendszerint csak kivételesen indokolt esetben és meghatározott feltételek mellett, a Bizottság [j]ogi szolgálata és más [főigazgatóságok] egyes speciális munkakörei tekintetében veszi igénybe”.

16 2013. július 26-i elektronikus levelével a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság „Szerződési jog” osztályának vezetője arról tájékoztatta a felperest, hogy a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság „beleegyezett [az eltéréssel való,] a jogász-nyelvészi tartaléklist[áról] tanácsosként történő felvételébe”, hangsúlyozva, hogy a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság felveszi vele a kapcsolatot, és hogy e főigazgatóság hivatalos értesítésének megérkezése előtt nem szükséges lépéseket tennie.

17 2013 augusztusának végén a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság felhívta a felperest arra, hogy a versenyvizsga-kiírásban szereplő, legalább kétéves szakmai tapasztalatra vonatkozó vizsgára bocsátási feltételre tekintettel nyújtsa be a pályázatának benyújtását megelőzően szerzett szakmai tapasztalatát igazoló dokumentumokat.

18 2013 augusztusának vége és 2013 novembere között a felperes több megbeszélésen vett részt a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság képviselőivel, és a pályázatában hivatkozott szakmai tapasztalataival kapcsolatos kérdések tisztázása érdekében különböző dokumentumokat és magyarázatokat nyújtott be. Ezen időszak során a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság képviselői többször megerősítették a felperes felvétele iránti érdeküket.

19 2013. december 17-i levelével a kinevezésre jogosult hatóság tájékoztatta a felperest, hogy nem kerülhet sor a „Jogérvényesülési” Főigazgatósághoz való felvételére, mivel nem teljesítette az előírt szakmai tapasztalattal kapcsolatos vizsgára bocsátási feltételt (a továbbiakban: vitatott határozat). A kinevezésre jogosult hatóság szerint a vizsgára jelentkezés határnapján a felperes a versenyvizsga-kiírásban előírt két év helyett csupán huszonkét hónap szakmai tapasztalattal rendelkezett. E következtetés levonásakor a kinevezésre jogosult hatóság a Bíróság „szabadúszó fordító[jaként]” szerzett szakmai tapasztalatot mindössze hét hónapként, a W. ügyvédi irodában szerzett tapasztalatot pedig csak két hónapként vette figyelembe, ami nem felelt meg a felperes által a pályázatában megjelölt tizenöt, illetve három hónapnak. A vitatott határozat emellett pontosította, hogy ami a „[Bíróság] melletti szabadúszó” tevékenységet illeti, a felperes szakmai tapasztalatának időtartamát a lefordított oldalak teljes száma – azaz 721 –, valamint a Bizottság által megfelelőnek tartott és a Bíróság által alkalmazott napi 8 oldalas normánál lényegesen alacsonyabb napi 5 oldalas norma alapján számították ki.

20 2014. március 14-én a felperes panaszt nyújtott be a vitatott határozattal szemben. 2014. július 14-i határozatával a kinevezésre jogosult hatóság elutasította ezt a panaszt (a továbbiakban: a panaszt elutasító határozat).

A felek kérelmei

21 A felperes azt kéri, hogy a Közszolgálati Törvényszék:

– semmisítse meg a vitatott határozatot;

– semmisítse meg a panaszt elutasító határozatot;

– kötelezze a Bizottságot 26 132,85 euró összeg és annak késedelmi kamatai, valamint a 2013 szeptemberétől fizetendő nyugdíjjárulékok és az okozott nem vagyoni kár megtérítéseként jelképesen egy euró megfizetésére;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

22 A Bizottság azt kéri, hogy a Közszolgálati Törvényszék:

– a keresetet részben mint elfogadhatatlant, részben mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

1. *A kereset tárgyáról*

23 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a formálisan valamely panaszt elutasító határozat ellen irányuló megsemmisítés iránti kérelem, amennyiben e határozat önálló tartalommal nem rendelkezik, magában foglalja azon aktusnak a Közszolgálati Törvényszék előtti megtámadását, amellyel szemben a panaszt benyújtották (lásd ebben az értelemben: 1989. január 17-i Vainker kontra Parlament ítélet, 293/87, EU:C:1989:8, 8. pont).

24 A jelen esetben a panaszt elutasító határozat helybenhagyja a vitatott határozatot. A panaszt elutasító határozat megsemmisítése iránti kérelem nem rendelkezik önálló tartalommal, ezért arra úgy kell tekinteni, mint amely formálisan a panaszt elutasító határozat által pontosított vitatott határozat ellen irányul (lásd ebben az értelemben: 2004. június 10-i Eveillard kontra Bizottság ítélet, T-258/01, EU:T:2004:177, 32. pont).

2. *A vitatott határozat megsemmisítése iránti kereseti kérelemről*

25 Megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztására a felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyek lényegében a következők:

– az első jogalap a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörének hiányán alapul;

– a másodlagosan hivatkozott második jogalap a kinevezésre jogosult hatóság nyilvánvaló értékelési hibáján, valamint a versenyvizsga-kiírás, illetve a jogbiztonság és az egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapul;

– a harmadik jogalap a megfelelő ügyintézés elvének és a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésén, valamint az észszerű határidő be nem tartásán alapul;

– a negyedik jogalap a versenyvizsgára bocsátás szakmai tapasztalattal kapcsolatos feltételének jogellenességén alapul.

Az első, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörének hiányára alapított jogalapról

A felek érvei

26 A felperes szerint a kinevezésre jogosult hatóság túllépett a versenyvizsga-bizottság határozatainak felülvizsgálatára vonatkozó hatáskörének az ítélkezési gyakorlatban rögzített korlátain, mivel a jelen esetben semmi sem utal arra, hogy a vizsgabizottság által a felperes vizsgára bocsátásáról, majd a tartaléklistára való felvételéről hozott határozat nyilvánvaló értékelési hibán alapul.

27 E tekintetben a felperes először is arra hivatkozik, hogy az előírt kétéves szakmai tapasztalat tekintetében a versenyvizsga-kiírás nem pontosította ennek teljes vagy részmunkaidős jellegét.

28 Másodszor, ami a felperes által a Bíróság mellett jogász-nyelvészként végzett munkát illeti, a felperes által a pályázatához csatolt dokumentumokból egyértelműen kitűnik mind e munka szabadúszó jellege, mind az azzal párhuzamosan folytatott tanulmányok ténye. Ezenfelül semmilyen szabály nem követeli meg azt, hogy egy ilyen szakmai tapasztalat teljes munkaidőben végzett tevékenységgé való átszámításakor a lefordított oldalak teljes számát bármilyen napi normával kelljen elosztani.

29 Harmadszor, a W. ügyvédi irodában töltött gyakorlatot illetően, semmi nem akadályozta a versenyvizsga-bizottságot abban, hogy a felperes pályázatában szereplő nyilatkozatokat összevesse a pályázathoz csatolt igazoló dokumentumokkal, oly módon, hogy ne legyen ok úgy tekinteni, hogy a vizsgabizottságot esetleg félrevezette e szakmai tapasztalat időtartamának pályázatban való bemutatásának módja.

30 Következésképpen a kinevezésre jogosult hatóság – amely nem ismeri azokat a számítási módszereket vagy szabályokat, amelyeket a vizsgabizottság a felperes szakmai tapasztalata időtartamának értékelésekor alkalmazott – nem igazolhatja a felperes által benyújtott pályázat elfogadhatóságának felülvizsgálatát anélkül, hogy meg ne sértené az európai uniós intézmények tisztviselőinek kiválasztási rendszerében érvényesítendő jogbiztonság és bizalomvédelem elvét.

31 A Bizottság a maga részéről először is emlékeztet arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint amennyiben a versenyvizsga-kiírás megköveteli, hogy a pályázó bizonyos minimális időtartamot szakmai tevékenység folytatásával töltsön, ezt a követelményt úgy kell érteni, hogy az a tevékenységnek az említett időtartam alatt teljes munkaidőben történő végzésére vagy olyan, részmunkaidőben végzett tevékenységre utal, amely a munkaidő tekintetében az előírt teljes munkaidőben végzett tevékenységgel egyenértékű.

32 A versenyvizsga-kiírás szövegére, és arra tekintettel, hogy a felperes által a Bíróság mellett „szabadúszó fordító[ként]” végzett tevékenység nem tekinthető teljes munkaidőben végzett tevékenységnek, mivel a felperes teljes szabadságot élvezett munkaidejének beosztásában, sőt munkájával párhuzamosan tanulmányokat is folytatott, a versenyvizsga-bizottságnak el kellett volna végeznie e szakmai tapasztalat teljes munkaidőben végzett tevékenységgé való „átszámítását”.

33 Márpedig a Bizottság szerint a felperesnek a versenyvizsga tartaléklistájára való felvétele azt mutatja, hogy a vizsgabizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a Bíróság mellett „szabadúszó fordító[ként]” szerzett szakmai tapasztalat időtartamát e tevékenység pályázatban megjelölt kezdő és befejező időpontja alapján határozta meg, figyelmen kívül hagyva a tevékenység teljes munkaidőben való gyakorlásának hiányát és szabadúszó jellegét, és végül anélkül, hogy bármilyen számítási módszert alkalmazott volna a szóban forgó szakmai tapasztalat teljes munkaidőben végzett tevékenységgé való átszámítására.

34 Másodszor, továbbra is a Bizottság szerint, a vizsgabizottság szükségképpen nyilvánvaló értékelési hibát követett el akkor, amikor három hónapos szakmai tapasztalatként ismerte el a felperes pályázatában megjelölt, a W. ügyvédi irodában szerzett tapasztalatot, mivel a rendelkezésére álló egyetlen igazoló dokumentum, azaz a pályázathoz csatolt gyakorlatigazolás csupán mintegy negyven nap gyakorlatról tesz említést, amelyre 2005 májusa és szeptembere között került sor.

35 Következésképpen a vizsgabizottság, amelynek különös figyelmet kellett volna fordítania a pályázathoz csatolt dokumentumokra, több nyilvánvaló értékelési hibát is elkövetett annak megállapításával, hogy a felperes megfelelt a vizsgára bocsátás szakmai tapasztalattal kapcsolatos feltételének. E körülmények között a kinevezésre jogosult hatóság köteles volt mellőzni azon határozat végrehajtását, amellyel a vizsgabizottság felvette a felperes nevét a tartaléklistára, és nem tehetett mást, mint hogy megtagadja a felperes felvételét. Ezért az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

36 A felperes által hivatkozott, a hatáskör hiányára alapított jogalap lényegében azon kérdéssel kapcsolatos, hogy a kinevezésre jogosult hatóság milyen feltételek mellett és milyen joghatásokkal gyakorolja a felülvizsgálati jogkörét a vizsgabizottság által saját hatáskörben hozott határozatok felett.

37 Ugyanakkor a felperes és a Bizottság által e tekintetben hivatkozott számos különböző érvre tekintettel az első jogalap elemzését öt különálló, de egymáshoz szorosan kapcsolódó részre kell bontani, amelyek a következők: az első, a kinevezésre jogosult hatóság és a versenyvizsga-bizottság közötti hatáskörmegosztásra vonatkozó rész; a második, a versenyvizsga-kiírásban előírt szakmai tapasztalat időtartamának teljes vagy részmunkaidős jellegére vonatkozó rész; a harmadik, a legalább kétéves szakmai tapasztalat időtartamának kiszámítási módjára vonatkozó rész; a negyedik, a kinevezésre jogosult hatóság azon hatáskörének terjedelmére vonatkozó rész, hogy egy sikeres pályázót kizárjon a tartaléklistáról; és végül az ötödik, a felperes szakmai tapasztalata időtartamának értékelése során a versenyvizsga-bizottság által esetlegesen elkövetett nyilvánvaló hibára vonatkozó rész.

38 Ezen elemzés végén helyt kell adni az első jogalapnak, mivel a kinevezésre jogosult hatóság túllépett a hatáskörének a szóban forgó versenyvizsga-kiírásban pontosan rögzített és a vizsgabizottság által tiszteletben tartott korlátain, amikor a felvétel szakaszában úgy döntött, hogy a versenyvizsga-kiírásban nem szereplő vizsgára bocsátási feltételek alapján zárja ki a felperest a tartaléklistáról.

– A kinevezésre jogosult hatóság és a versenyvizsga-bizottság közötti hatáskörmegosztásról

39 Az uniós intézmények nyílt versenyvizsgák szervezésével zajló személyzetfelvételének területén az uniós bíróság következetesen arra az álláspontra helyezkedett, hogy a versenyvizsga-bizottság saját feladatainak ellátására irányadó függetlenség elvéből fakadóan a kinevezésre jogosult hatóság nem

jogosult arra, hogy megsemmisítse vagy módosítsa a vizsgabizottság saját hatáskörben hozott határozatait, amely hatáskört különösen a személyzeti szabályzat 30. cikke és III. mellékletének 5. cikke állapítja meg (lásd: 1992. február 20-i Parlament kontra Hanning ítélet, C-345/90 P, EU:C:1992:79, 22. pont; 2014. július 10-i Mészáros kontra Bizottság végzés, F-22/13, EU:F:2014:189, 48. pont).

40 Ugyanakkor a kinevezésre jogosult hatóságot, mivel nem hozhat jogellenes határozatokat, nem köthetik a vizsgabizottság olyan határozatai, amelyek jogellenessége következésképpen az ő saját közigazgatási határozataira is kihatna (lásd ebben az értelemben: 1992. február 20-i Parlament kontra Hanning ítélet, C-345/90 P, EU:C:1992:79, 22. pont). Ezért a kinevezésre jogosult hatóság valamely tisztviselő kinevezése előtt – a felvételről szóló határozat érvénytelenségének terhe mellett – köteles ellenőrizni, hogy az érintett pályázó eleget tesz-e a személyzeti szabályzatban rögzített feltételeknek, ezzel biztosítva az Unió szolgálatába való szabályszerű felvételét. Így például ha egyértelmű, hogy a vizsgabizottságnak egy pályázó vizsgára bocsátásáról szóló határozata nyilvánvaló hiba miatt jogellenes, úgy a kinevezésre jogosult hatóságnak – amely részére a vizsgabizottság továbbította a vizsgákon időközben sikeresen szereplő e pályázó nevét tartalmazó tartaléklistát – meg kell tagadnia az említett sikeres pályázó kinevezését (lásd ebben az értelemben: 1986. október 23-i Schwiering kontra Számvevőszék ítélet, 142/85, EU:C:1986:405, 19. és 20. pont; 2012. október 23-i Eklund kontra Bizottság ítélet, F-57/11, EU:F:2012:145, 49. pont).

41 Mindemellett a kinevezésre jogosult hatóság és a versenyvizsga-bizottság közötti hatáskörmegosztást illetően emlékeztetni kell arra is, hogy a versenyvizsga-kiírás alapvető célja, hogy a vizsgabizottság tagjai és a versenyvizsgára jelentkező pályázók számára átlátható, teljes körű és minél pontosabb tájékoztatást nyújtson a betölteni kívánt álláshelyre adott esetben történő kinevezés jogszabályi feltételeiről. A versenyvizsga-kiírás e célja ezenfelül határozottan megfelel a jogbiztonság elvének tiszteletben tartásával kapcsolatos alapvető követelménynek.

42 Ezért a versenyvizsga-kiírás célját vesztené, ha a kinevezésre jogosult hatóság kizárhatna egy sikeres pályázót a tartaléklistáról egy olyan vizsgára bocsátási feltételre vagy módra hivatkozva, amely sem az említett kiírásban, sem a személyzeti szabályzatban nem szerepel, vagy amelyet a versenyvizsga-kiírás elfogadása előtt mindenesetre nem tettek közzé a vizsgabizottság vagy az érdekelt pályázók által hozzáférhető vagy szükségszerűen ismert formában (lásd ebben az értelemben, a versenyvizsga-kiírás kapcsán: 2011. április 14-i Šimonis kontra Bizottság ítélet, F-113/07, EU:F:2011:44, 74. pont; 2014. október 15-i Moschonaki kontra Bizottság ítélet, F-55/10 RENV, EU:F:2014:235, 42. pont).

43 A versenyvizsga-kiírás képezi tehát az uniós intézményeken belüli álláshelyek betöltésére irányuló valamennyi kiválasztási eljárás jogszerűségi keretét, mivel – a személyzeti szabályzat vonatkozó magasabb szintű rendelkezéseire, köztük a III. melléklet rendelkezéseire is figyelemmel – e kiírás szabályozza egyrészt a kinevezésre jogosult hatóság és a versenyvizsga-bizottság közötti hatáskörmegosztást a versenyvizsga vizsgáinak megszervezésében és lebonyolításában, másrészt meghatározza a pályázók részvételével kapcsolatos feltételeket, különösen a pályázókra vonatkozó elvárások, valamint a különleges jogaik és kötelezettségeik tekintetében.

44 Márpedig a jelen esetben, ami a versenyvizsga keretében a kinevezésre jogosult hatóság és a vizsgabizottság közötti hatáskörmegosztást illeti, a versenyvizsga-kiírás a versenyvizsga lebonyolításával foglalkozó B. cím 1. pontjának a) alpontjában a vizsgára bocsátással kapcsolatban pontosította, hogy „[a kinevezésre jogosult hatóság] megállapítja azon pályázók listáját, akik megfelelnek a [versenyvizsga-kiírás] A. cím[ének] II.4. pontjában szereplő feltételeknek, és a pályázati dokumentumokkal együtt továbbítja e listát a vizsgabizottság elnökének”, azzal, hogy „[a versenyvizsga-kiírás] A. pont[jának] II.4. pontjában szereplő feltételek” a vizsgára bocsátás általános feltételei, amelyek egyébiránt a személyzeti szabályzat 28. cikkét ismétlik meg (lásd: a jelen ítélet 3. pontja).

45 Ezzel szemben a B. cím 1. pontja b) alpontjának szövege szerint „[a] pályázatok áttekintése után a vizsgabizottság [- egyébiránt a személyzeti szabályzat III. melléklete 5. cikke rendelkezéseinek megfelelően -] megállapítja a [versenyvizsga-kiírás] A. cím[e] II.1, II.2 és II.3 pontjában szereplő feltételeknek megfelelő és következésképpen vizsgára bocsátható pályázók listáját”, azzal, hogy „a [versenyvizsga-kiírás] A. cím[ének] II.1, II.2 és II.3 pontjában szereplő feltételek” a vizsgára bocsátáshoz előírt, képesítésekkel vagy oklevelekkel, szakmai tapasztalattal és nyelvismerettel kapcsolatos feltételek (lásd: a jelen ítélet 7. pontja).

46 Konkrétan, a versenyvizsga-kiírás A. címének II.2 pontja értelmében a vizsgára bocsátáshoz a pályázóknak nem csupán a személyzeti szabályzat 5. cikke (3) bekezdésének c) pontjában foglalt – azaz a jogi egyetemi végzettséget igazoló lengyel oklevélre vonatkozó – feltételnek kellett megfelelniük, hanem kiegészítő feltételként azt is igazolniuk kellett, hogy az előírt befejezett egyetemi tanulmányokat követően „legalább kétéves szakmai tapasztalat[ot]” szereztek. Ugyanakkor sem a személyzeti szabályzat említett rendelkezése, sem a versenyvizsga-kiírás B. címe 1. pontjának b) alpontja nem ad pontos útmutatást vagy eligazítást a versenyvizsga-bizottság számára arra nézve, hogy e legalább kétéves szakmai tapasztalatnak milyen jellegűnek kell lennie, illetve milyen kapcsolatban kell állnia az uniós tisztviselőként ellátandó feladatokkal. E rendelkezések emellett e kétéves szakmai tapasztalat során való munkavégzés módjáról – például teljes vagy részmunkaidős jelleg, munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként folytatott tevékenység – sem tartalmaztak pontosítást.

47 Ezenfelül a versenyvizsga-kiírás „A [pályázat benyújtásának módja]” megnevezésű C. címének bevezetése felhívta a pályázókat, hogy pályázataik megfelelő benyújtása érdekében a „Pályázati útmutató” (HL C 327. A, 3. o.) alapján járjanak el (a továbbiakban: pályázati útmutató), amely azonban szintén nem tartalmazott olyan hasznos magyarázatot, amely tényleges útmutatást jelentett volna egyrészt a vizsgabizottság tagjai számára a versenyvizsga-kiírásban szereplő feladatok ellátásához, másrészt a pályázók számára a pályázatuk elkészítéséhez. Ez az útmutató az A. cím II.4 pontjának „Szakmai tapasztalattal kapcsolatos információk […]” fejezete alatt lényegében annak pontosítására szorítkozott, hogy a pályázóknak „[a] pályázat[uk]ban meg kell jelölniük valamennyi munkaviszony[u]k pontos kezdő és befejező időpontját, valamint a munkakört és az ellátott feladatok jellegét”. Konkrétan, „[ö]nfoglalkoztatás esetén (önálló vállalkozók, szabadfoglalkozásúak [stb.]) bizonyítékként kizárólag az adóbevallás kivonatai vagy más hivatalos igazoló dokumentumok [voltak] elfogadhatók.”

48 A versenyvizsga-kiírásban és a pályázati útmutatóban szereplő, a kinevezésre jogosult hatóság és a vizsgabizottság közötti hatáskörmegosztásra vonatkozó e rendelkezésekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az említett két szöveg alkotta jogszerűségi keret nem jelölte meg, hogy mely szervnek kell ellenőriznie a versenyvizsgán való részvételhez előírt szakmai tapasztalat jellegét és időtartamát, illetve az időtartam kiszámítását lehetővé tevő kritériumok tiszteletben tartását, ugyanakkor a versenyvizsga-kiírás kizárólag a vizsgabizottságot bízta meg azzal, hogy feladatainak ellátása során és széles mérlegelési jogkörének keretében megállapítsa a versenyvizsgára bocsátható pályázók listáját.

– A versenyvizsga-kiírásban előírt szakmai tapasztalat teljes vagy részmunkaidős jellegéről

49 E tekintetben – különösen ami a felperes által a Bíróság mellett szabadúszó jogász-nyelvészként szerzett szakmai tapasztalatot illeti, amely a természetéből fakadóan önálló vállalkozóként folytatott szakmai tevékenység, és amely a jelen esetben a versenyvizsga tárgya szempontjából a leglényegesebb, hiszen a versenyvizsga éppen jogász-nyelvészek felvételére irányult – sem a versenyvizsga-kiírás, sem a versenyvizsga keretében jogilag figyelembe vehető más jogi aktusok nem tartalmaztak pontosítást arról, hogy mit kell érteni „szakmai tapasztalat” alatt, sem pedig arról, hogy miként – például a teljesített munkaórák vagy az egy nap alatt lefordított oldalak száma alapján – számítandó ki az említett „szakmai tapasztalatnak” megfelelő munkaidő, illetve hogy ez utóbbi esetben különbséget kell-e tenni a bonyolult jogi szövegek, illetve az egyéb típusú szövegek fordítása között.

50 Bár a hatáskörrel rendelkező, kinevezésre jogosult hatóság szándékának megfelelően a versenyvizsga-kiírás és a pályázati útmutató nem tartalmazott pontosítást az előírt szakmai tapasztalat időtartamának értékelését lehetővé tevő tényezőkkel kapcsolatban, a Bizottság azt állítja, hogy amennyiben valamely versenyvizsga-kiírás a versenyvizsgára bocsátás feltételeként minimális időtartamú szakmai gyakorlatot ír elő, e munkaidőszakot a vizsgabizottságnak és a pályázóknak egyaránt úgy kell érteniük, hogy az természeténél fogva a teljes munkaidőben folytatott szakmai tevékenységre utal.

51 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által említett, a 2006. január 31-i Giulietti kontra Bizottság ítélet (T-293/03, EU:T:2006:37), valamint a 2006. december 14-i Klopfer kontra Bizottság végzés (F-118/05, EU:F:2006:137) és a 2014. július 10-i Mészáros kontra Bizottság végzés (F-22/13, EU:F:2014:189) alapjául szolgáló ügyekben az uniós bíróság kétségtelenül kimondta, hogy az előírt szakmai tapasztalat időtartama a szóban forgó versenyvizsga-kiírásokban szereplő pontos megjelölés hiányában is a teljes munkaidőben szerzett szakmai tapasztalat időtartamaként értendő. Ugyanakkor a fent említett ügyekben elsősorban munkaviszony keretében folytatott szakmai tevékenységekről volt szó, amelyek időtartama ezért egyszerűen megállapítható volt a munkaszerződések vagy a munkáltató által kiállított munkaviszony-igazolások alapján. Ezzel szemben a jelen esetben, jóllehet a versenyvizsga-kiírás kétségtelenül előírta a fordítás – illetve nagyobb valószínűséggel a jogi fordítás – területén szerzett legalább kétéves szakmai tapasztalatot, nem részletezte, hogy az önálló vállalkozói minőségben megszerzett ilyen szakmai tapasztalatot milyen időtartamban veszik figyelembe és számítják át, holott az ilyen szabadúszói munkatapasztalat maradéktalanul megfelel a versenyvizsga-kiírásban ismertetett feladatkörnek.

52 Következésképpen, mivel a versenyvizsga-kiírás nem rendelkezett külön az előírt szakmai tapasztalat időtartamának kiszámítási módjáról, és e tekintetben semmilyen egyéb hasznos útmutatást nem adott, e vizsgára bocsátási feltétel mögötti észszerű indok – különösen ami a konkrétan a szabadúszó jogász-nyelvészként szerzett tapasztalatra hivatkozó pályázókat, így a felperest is illeti – semmiképpen sem az, hogy a teljes munkaidőben végzett munkával egyenértékű szakmai tevékenység igazolására megkövetelje e pályázóktól annak bizonyítását, hogy a kétéves tárgyidőszak során az e minőségben való munkavégzés ideje alatt minden nap lefordítottak egy meghatározott oldalszámú jogi szöveget. A versenyvizsga-kiírás ugyanis sem kifejezetten, sem hallgatólagosan nem rendelkezett e feltételről, különös tekintettel a versenyvizsga-kiírásban szereplő egyéb feltételekre.

53 Ezért meg kell állapítani, hogy mivel a versenyvizsga-kiírás nem pontosítja a versenyre bocsátáshoz előírt szakmai tapasztalat kiszámításának kritériumait vagy módszereit, a vizsgabizottság a felperes vizsgákon való részvételre bocsátásának értékelésekor – még ha a szóban forgó szakmai tapasztalat időtartamát a teljes munkaidőben végzett tevékenység időtartamaként is kell érteni – alapul vehette egyrészt azt, hogy a tevékenységnek állandó jelleggel, azaz jelentősebb időtartamon keresztül gyakorolt jogász-nyelvészi „szakmai”, vagyis olyan tevékenységnek kellett lennie, amely nem „alkalmi” jellegű, és amely elsősorban jogi szövegek fordítására irányul, továbbá amelyet egy olyan közjogi vagy magánjogi személy szakmai megbízó számára végeznek, aki meghatározott minőségű jogi fordításokat megkövetelő szakmai vagy intézményi tevékenységéből fakadóan a szóban forgó szerződés alapján jogosult bármikor megbízást adni jogi szövegek fordítására, adott esetben kötelező jellegű határidők tűzésével.

54 Másrészt, szintén az előírt szakmai tapasztalat értékelése tekintetében, a pályázati útmutató vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően a vizsgabizottságnak az arra vonatkozó bizonyítékokat kellett alapul vennie, hogy a szakmai szolgáltatások nyújtására ténylegesen sor került, és azokat nem csupán egy hosszabb időtartam vonatkozásában, de emellett következetes mennyiségben is nyújtották, és éppen a terület szakértőiből álló vizsgabizottság feladata, hogy a versenyvizsga-kiírásban ismertetett feladatkörrel és az esetlegesen ellátott minden egyéb tevékenységgel összevetve pályázónként értékelje ezeket a kritériumokat a kétéves tárgyidőszak tekintetében.

55 Mivel a pályázati útmutató előírta a pályázók számára, hogy a pályázatukban pontosítsák az általuk korábban ellátott feladatok jellegét, a vizsgabizottság feladata volt, hogy a versenyvizsga-kiírásban rá ruházott hatáskörök keretében eltérőképpen értékelje a megszerzett tapasztalat szakmai jellegét attól függően, hogy „szabadúszó fordító[ként]” vagy „szabadúszó jogász-nyelvész[ként]” gyakorolt tevékenységről volt-e szó, különösen ha e második tevékenységet a Bírósághoz hasonló olyan uniós intézmény számára végezték, amely a szolgáltatóit kizárólag jogi tartalmú szövegek fordításával bízza meg.

56 Ennélfogva, mivel a versenyvizsga-kiírás ez irányú pontosításának hiányában nem tulajdonítható a fent kifejtettektől eltérő tartalom a vizsgára bocsátás e kiegészítő feltételének a jogbiztonság elvének sérelme nélkül (lásd: a jelen ítélet 41. pontja), nem fogadható el a Bizottság azon álláspontja, amely szerint a versenyvizsga konkrét esetében a legalább kétéves szakmai tapasztalat úgy értendő, hogy az természeténél fogva a teljes munkaidőben végzett, ráadásul a vitatott határozatban szereplő módszerek szerint kiszámítandó szakmai tevékenységre utal (lásd: a jelen ítélet 19. pontja), ugyanis a versenyvizsga-kiírás nem tartalmazott olyan irányú megjelölést, miszerint a szóban forgó teljes munkaidőnek – különösen a szabadúszó jogász-nyelvészként szerzett szakmai tapasztalatra hivatkozó pályázók tekintetében – szükségszerűen meg kell felelnie egy, az említett intézmény belső módszerei, vagy mindenesetre különös szabályok alapján megállapított időtartamnak.

– A legalább kétéves szakmai tapasztalat időtartamának kiszámítási módjáról

57 E tekintetben meg kell állapítani, hogy mivel a vizsgabizottság a vizsgára bocsátáshoz előírt legalább kétéves szakmai tapasztalat időtartamának kiszámítási módját illetően nem volt kötve a versenyvizsga-kiírásban kifejezetten megjelölt semmilyen módszerhez, az e területen meglévő széles mérlegelési jogköre alapján okkal vélhette úgy, hogy egyik intézmény számítási módszerét sem kellett kifejezetten követnie, mivel mindenesetre nem a Bizottság volt a versenyvizsga-eljárás által elsődlegesen érintett intézmény. A versenyvizsga-kiírás A. címének második bekezdése értelmében ugyanis a szóban forgó tartaléklista „az európai intézmények, többek között a […] Bíróság[…] üres álláshelyeinek” betöltését szolgálta.

58 Márpedig, amennyiben a kétéves szakmai tapasztalat időtartamának kiszámításakor a versenybizottságnak esetlegesen valamely más uniós intézmény már meglévő számítási módszerét kellett volna alapul vennie, úgy a versenyvizsga megfelelő szervezésének kritériuma és ezen eljárás hatékony érvényesülése alapján elsősorban a Bíróság által alkalmazott számítási módszerre hivatkozhatott volna, és nem feltétlenül vagy kizárólagosan a Bizottság által alkalmazottra, amely utóbbi intézmény a jelen ítélet 15. pontjában kifejtetteknek megfelelően egyébként úgy tekinti, hogy nem vett részt a versenyvizsga szervezésében.

59 E kérdésben egyébiránt nem releváns a Bizottság azon érve, amely szerint a munkanaponként lefordított oldalakra vonatkozó arányszámot illetően a Bíróság a felperes szakmai tapasztalatával kapcsolatos kedvezőtlenebb számítási módszert alkalmaz, mint a Bizottság (lásd: a jelen ítélet 19. pontja), mivel a Bizottság álláspontja szerint a jelen ügyben annak eldöntéséről van szó, hogy a vizsgabizottságnak a Bizottság – és nem más intézmények vagy a saját – számítási módszerét kellett-e alkalmaznia.

60 Szintén e tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság a panaszt elutasító határozatban és az ellenkérelmében egyaránt a felperes által „szabadúszó fordító[ként]” szerzett szakmai tapasztalatra utal, holott a pályázathoz csatolt dokumentumokból kitűnik, hogy a felperes a Bíróság mellett szabadúszó „jogász-nyelvész[ként]” folytatott munkára vonatkozó igazolásokat nyújtott be a vizsgabizottsághoz. Márpedig a jelen esetben egyértelműen eltérő munkakörökről van szó, amit a terület szakértőiből álló vizsgabizottság semmiképpen sem hagyhatott figyelmen kívül, hiszen a versenyvizsgát éppen

jogász-nyelvészek (akiket igazgatásilag ezért főszabály szerint közvetlenül AD 7 besorolási fokozatba vesznek fel), nem pedig fordítók (akiket ezzel szemben a tanácsosok csoportjának kezdő besorolási fokozatába, azaz AD 5 besorolási fokozatba vesznek fel) felvétele érdekében írták ki.

61 Mindebből az következik, hogy a versenyvizsga-bizottság nem feltétlenül értékelte tévesen a legalább kétéves időtartamú szakmai tapasztalat feltételét, amelyet a versenyvizsga vizsgáin való részvételre bocsátáshoz a felperesnek igazolnia kellett, amikor nem követte a minimális időtartamú szakmai tapasztalat megállapítására a Bizottság szolgálatai által alkalmazott – Bizottság szolgálatai szerint teljes munkaidejű munkatapasztalatra utaló – számítási módszert.

– A kinevezésre jogosult hatóság azon hatásköréről, hogy kizárja a felperest a sikeres pályázók tartaléklistájáról

62 A fenti, különösen a jelen ítélet 39–48. pontjában szereplő, a kinevezésre jogosult hatóság és a versenyvizsga-bizottság közötti hatáskörmegosztással kapcsolatos következtetések alapján rá kell mutatni arra, hogy ami a korábbi szakmai tapasztalat jelen ügyben is szereplő előírását illeti, amennyiben a versenyvizsga-kiírás különös vizsgára bocsátási feltételként legalább kétéves szakmai tapasztalatot ír elő, a kinevezésre jogosult hatóság nem zárhat ki valamely pályázót a tartaléklistáról – akkor, amikor a vizsgabizottság által a versenyvizsga sikeres pályázójaként kiválasztott személyt kíván alkalmazni – az előírt szakmai tapasztalat olyan értékelési módszereire és kiszámítására hivatkozva, amelyeket maga e hatóság nem tüntetett fel a versenyvizsga-kiírásban, és amelyek nem szerepelnek a vizsgabizottság tagjaival és a versenyvizsga valamennyi pályázójával szemben jogilag felhívható aktusban.

63 Ellenkező esetben orvosolhatatlanul sérülne a valamennyi versenyvizsga-eljárásra irányadó szabályozó elvek egyikét képező jogbiztonság elve (lásd: a jelen ítélet 41. pontja), ha egy pályázó, aki megfelelően megjelölte az együttesen a versenyvizsga-kiírásban előírt szakmai tapasztalat elégséges időtartamát kitevő valamennyi szerződése kezdetének és lejártának pontos időpontját, csak akkor értesülne a szakmai tapasztalat időtartamával kapcsolatos, fent említett feltétel teljesítéséhez szükséges egyéb szabályokról, amikor – miután e versenyvizsga sikeres pályázójaként a felvételére irányuló javaslatot kap – a kinevezésre jogosult érintett hatóság tájékoztatja e szabályokról és arról, hogy azokra tekintettel nem lett volna a vizsgákon való részvételre bocsátható.

64 Egyébiránt a jelen esetben szereplőhöz hasonló körülmények között, azaz egy nyílt intézményközi versenyvizsga esetében, a jogbiztonság elvének megsértése kiegészülne az egyenlő bánásmód elvének megsértésével is. Az egyes intézmények versenyvizsgával esetlegesen érintett, kinevezésre jogosult hatóságai ugyanis a felvétel szakaszában úgy tekinthetnék, hogy jogosan megilleti őket az előírt szakmai tapasztalattal kapcsolatos vizsgára bocsátási feltétel önálló értékelésének hatásköre, továbbá hogy amennyiben a vizsgabizottság által az előírt szakmai tapasztalat minimális időtartamának kiszámítására alkalmazott módszer nem felel meg a saját módszerének, úgy a vizsgabizottság szükségképpen nyilvánvaló értékelési hibát követett el, ami igazolná a vizsgabizottság értékelésének a kinevezésre jogosult hatóság általi megváltoztatását. Ezen okfejtés szerint a kinevezésre jogosult valamennyi hatóság jogosult lenne arra, hogy a saját számítási módjával helyettesítse az előírt szakmai tapasztalat időtartamának kiszámításakor a vizsgabizottság által megkülönböztetés nélkül valamennyi jelöltre alkalmazott számítási módot. Márpedig végeredményben a vizsgabizottság által saját hatáskörein belül és a versenyvizsgával érintett valamennyi intézmény érdekében végzett munka egészét megkérdőjeleznék az intézményenként változó követelmények, vagy az, ha valamely intézmény felvételi szolgálatai bizonyos hajlandóságot mutatnának arra, hogy sajátjukkal helyettesítsék a vizsgabizottság értékelését.

65 A jelen esetben kétségtelen, hogy a versenyvizsga-kiírás az „Á[ltalános információk]” megnevezésű D. címben a szokásos módon előírta, hogy „[a] tartaléklistán szereplő azon sikeres pályázóknak, akik számára álláshelyet kínál[nak] fel, utólagosan be [kell] mutat[niuk] a fénymásolatként [megküldött]

valamennyi előírt dokumentum eredeti példányát, legyen szó oklevelekről, különböző igazolásokról vagy munkaviszony-igazolásokról”, valamint hogy „[a] felvételre a személyzeti szabályzat rendelkezései szerint [kerül] sor […]”.

66 E feltételek önmagukban azonban nem képezhetik a kinevezésre jogosult hatóság azon hatáskörének jogalapját, hogy a vizsgabizottság által létrehozott tartaléklistáról utólagosan jogszerűen kizárjon egy sikeres pályázót, aki nem felelt meg a kinevezésre jogosult hatóság által megállapított versenyvizsga-kiírásban nem szereplő vizsgára bocsátási feltételnek, amely feltétel ráadásul a személyzeti szabályzat egyik rendelkezésében és a pályázókkal szemben felhívható egyetlen jogi szövegben sem szerepel.

67 A kinevezésre jogosult hatóság által a versenyvizsga sikeres pályázójával szemben hivatkozott jogellenességi kifogás ebben az esetben ugyanis nem a vizsgabizottság által a versenyvizsga-kiírásban megjelölt vagy a személyzeti szabályzat valamely rendelkezésében szereplő különös vizsgára bocsátási feltétel értékelése során elkövetett nyilvánvaló hibán, hanem a kinevezésre jogosult hatóság saját hibáján alapul, mivel ez utóbbi a versenyvizsga-kiírásban nem tüntette fel azon kiegészítő feltételt, amely szerint a vizsgákon való részvételre bocsátáshoz előírt legalább kétéves szakmai tapasztalatnak két éven át teljes munkaidőben szerzett szakmai tapasztalatnak kell lennie, valamint hogy e tapasztalat egyértelműen és előre meghatározott különleges kritériumok szerint számítandó ki, amelyek be nem tartása a versenyvizsga vizsgáin való részvételre bocsátás kizártságát eredményezi. Végső soron, amennyiben a kinevezésre jogosult hatóság a felvétel során utólag kiigazíthatná a versenyvizsga-kiírást, azzal feltétlenül megsértené a vizsgabizottság hatáskörét, ugyanis e bizottság a versenyvizsga lebonyolítása során kötve van a versenyvizsga-kiírás szövegéhez, továbbá hátrányos helyzetbe hozná az érintett sikeres pályázót.

68 Következésképpen hatástalan az annak alátámasztására irányuló érvelés, hogy a kinevezésre jogosult hatóság semmiképpen sem fogadhat el a felvételről szóló jogellenes határozatot a vizsgabizottság korábban elfogadott jogellenes határozata alapján, mivel a jelen esetben a kinevezésre jogosult hatóság által hivatkozott vizsgabizottsági határozat – a személyzeti szabályzat rendelkezéseire és a versenyvizsga-kiírásban egyértelműen feltüntetett feltételekre tekintettel – nem jogellenes. Legfeljebb arról van szó, hogy eltér egymástól az a két számítási mód, amelyet egyrészt a vizsgabizottság saját hatáskörében alkalmazott a versenyvizsga-kiírásban előírt minimális szakmai tapasztalat értékelésére, másrészt amelyet a kinevezésre jogosult hatóság a teljes munkaidő különleges kritériumok szerinti kiszámítására a kinevezés szakaszában használhatónak vélt. Ugyanakkor, mivel a kinevezésre jogosult hatóság a versenyvizsga-kiírásban nem jelölte meg, hogy a kétéves szakmai tapasztalat feltételét a két éven át teljes munkaidőben szerzett szakmai tapasztalatként kell érteni, ami így jogilag kötelező erejű számítási módszert jelentett volna a vizsgabizottság és a pályázók számára egyaránt, sem pedig azt, hogy e feltétel pályázók általi be nem tartása a versenyvizsgáról való kizárásukat vonja maga után, a kinevezésre jogosult hatóság által választott számítási módszerből eredő ezen értékelésbeli különbség kizárólag a kinevezésre jogosult hatóság magatartására vezethető vissza, mivel kizárólag e hatóság és nem a vizsgabizottság hatáskörébe tartozik a vizsgára bocsátási feltételek versenyvizsga-kiírásban való megállapítása.

69 E tekintetben a Bizottság emellett arra hivatkozik, hogy a jelen esetben a vizsgabizottság a versenyvizsga-kiírás azon rendelkezéseinek megsértésével, amelyek értelmében kifejezetten köteles volt valamennyi pályázó esetében ellenőrizni a szakmai tapasztalattal kapcsolatos vizsgára bocsátási feltételnek való megfelelést, gyakorlatilag teljes mértékben figyelmen kívül hagyta e feltételt. A Bizottság „Humánerőforrásügyi” Főigazgatósága szolgálatainak ugyanis – amely szolgálatok igyekeztek feltárni, hogy a vizsgabizottság hogyan számította ki a felperes szakmai tapasztalatának időtartamát – meg kellett állapítaniuk, hogy e bizottság semmilyen módszert nem alkalmazott e szakmai tapasztalat időtartamának kiszámítására. E mulasztás igazolja tehát a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörét a felperes tartaléklistáról való jogszerű kizárására.

70 A jelen esetben ugyanakkor nem ez a helyzet, mivel a Bizottság nem bizonyította a vizsgabizottság ilyen nyilvánvaló mulasztását, ahogyan azt sem, hogy a vizsgabizottság a versenyvizsga-kiírás feltételeire tekintettel nyilvánvalóan önkényesen határozott a felperes vizsgára bocsátásáról. A Közszolgálati Törvényszék elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy a felperes vizsgára bocsátása tekintetében a vizsgabizottság rendelkezésére álltak a felperes által a pályázatához csatolt, azt igazoló dokumentumok, hogy a felperes megszakítás nélkül tizenöt hónapon keresztül szabadúszó jogász-nyelvészi szakmai tevékenységet folytatott a Bíróság mellett, és semmi nem enged arra következtetni, hogy a vizsgabizottság nem vizsgálta meg ezeket a dokumentumokat, többek között a jelen ítélet 53. és 55. pontjában említett kritérium alapján, amely kritériumot ezzel ellentétben maga a kinevezésre jogosult hatóság – amely úgy tekintette, hogy kizárólag az intézményen belüli számítási mód köti – bizonyosan nem vett figyelembe.

71 Ebből az következik, hogy a vitatott határozat elfogadásával a kinevezésre jogosult hatóság túllépett a hatáskörén a szakmai tapasztalattal kapcsolatos, kiegészítő vizsgára bocsátási feltétel tiszteletben tartására irányuló felülvizsgálat során, és így a versenyvizsga-kiírás által e tekintetben kifejezetten a vizsgabizottság számára fenntartott hatáskört, valamint kizárólag a versenyvizsga-bizottságokat megillető, függetlenséggel és autonómiával kapcsolatos előjogokat gyakorolt.

72 Végezetül, a Bizottság azt sem bizonyította, hogy még ha a versenyvizsga-bizottság el is végezte volna a versenyvizsga-kiírásban előírt szakmai tapasztalat időtartamának pályázónkénti értékelését, e szakaszban ugyanúgy az említett időtartam kiszámításával kapcsolatos nyilvánvaló hibát követett volna el, ami igazolná, hogy a kinevezésre jogosult hatóság felülvizsgálhassa a vizsgára bocsátott pályázók listáját, és egyszersmind igazolná azon hatáskörét is, hogy akár egy esetleges felvételt közvetlenül megelőzően is kizárja a felperest a tartaléklistáról.

– A felperes szakmai tapasztala időtartamának értékelése során a versenyvizsga-bizottság által esetlegesen elkövetett nyilvánvaló hibáról

73 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely hiba akkor nyilvánvaló, ha könnyen azonosítható azon kritériumok alapján, amelyekhez a jogalkotó az adminisztráció széles mérlegelési jogkörének gyakorlását kötni kívánta. Konkrétan, nem lehet szó nyilvánvaló hibáról, ha a vitatott értékelés igaznak vagy érvényesnek tekinthető (2012. október 23-i Eklund kontra Bizottság ítélet, F-57/11, EU:F:2012:145, 51. pont; 2014. július 10-i Mészáros kontra Bizottság végzés, F-22/13, EU:F:2014:189, 52. pont).

74 Márpedig a jelen ítélet 45. és 48. pontjában foglaltaknak megfelelően a versenyvizsga-bizottságnak – amelynek a versenyvizsga-kiírás kifejezett rendelkezése értelmében a feladata volt a szakmai tapasztalattal, és különösen annak időtartamával kapcsolatos vizsgára bocsátási feltétel ellenőrzése, anélkül hogy e tekintetben bármilyen konkrét számítási kritériumhoz kötve lett volna – e feladatot az egyes pályázók által a pályázati útmutató rendelkezéseinek megfelelően (lásd: a jelen ítélet 47. pontja) benyújtott, különösen a „munkaviszony[aik] pontos kezdő és befejező időpontjá[val], valamint a munkakör[rel] és az ellátott feladatok jellegé[vel]” kapcsolatos igazolások alapján kellett elvégeznie.

75 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy pályázatában a felperes pontosan megjelölte az összesen 31 hónapot kitevő több szakmai tapasztalatát. A felperes egyrészt említést tett az összesen mintegy tizenhárom hónap időtartamú különböző szakmai tevékenységeiről, amelyeket a Bizottság nem vitatott. Másrészt kifejtette, hogy tizenöt hónapon át a Bíróság szabadúszó jogász-nyelvészeként dolgozott, illetve három hónapos gyakorlatot töltött a W. ügyvédi irodában, ugyanakkor a kinevezésre jogosult hatóság e tevékenységeket mindössze hét, illetve két hónap szakmai tapasztalatként ismerte el.

76 A Bizottság ezzel szemben arra hivatkozik, hogy a vizsgabizottság valójában nem vette figyelembe a felperes által a Bíróság számára „fordító[ként]” végzett tevékenység szabadúszó jellegét, a felperes ugyanis „a munkájának ellen[értékeként] nem munkabérben részesült, nem volt kötött a munkaideje, nem voltak felettesei, és feladatainak ellátásához nem kellett megjelennie a […] Bíróság[o]n” (lásd e tekintetben: a jelen ítélet 87. pontja).

77 Ugyanakkor a Bíróság által kiállított igazolásból, valamint a megrendelőlapokból egyértelműen kitűnik, hogy 2004. október 1-je és a pályázatának benyújtása között a felperes mint „szabadúszó jogász-nyelvész” többször – jóllehet folytonosság nélkül – megbízást kapott a Bíróságtól. Ezért nincs ok úgy tekinteni, hogy – a Bizottság által javasoltak szerint – a terület szakértőiből álló vizsgabizottság figyelmen kívül hagyta e természeténél fogva előre meghatározott munkaidőhöz nem kötött szakmai tevékenység szabadúszó jellegét. Inkább úgy tűnik, hogy a Bizottság az, aki azonos módon való kezelésükkel összemossa a szabadúszó „fordítói” tevékenységet a szabadúszó „jogász-nyelvészi” tevékenységgel.

78 Hasonlóképpen, ami a felperes által 2004 októbere és 2005 júniusa között folytatott nemzetközi jogi tanulmányokat illeti, amelyekre a Bíróság szabadúszó jogász-nyelvészeként végzett tevékenységének egy részével párhuzamosan került sor, elegendő annak megállapítása, hogy ennek ténye a pályázathoz csatolt dokumentumokból egyértelműen kitűnik. Ezért nincs ok úgy tekinteni, hogy a vizsgabizottság azt nem vette megfelelően figyelembe a vizsgára bocsátáshoz szükséges szakmai tapasztalat időtartamának értékelésekor.

79 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a pályázathoz csatolt megrendelőlapokból kitűnik, hogy – a Bíróság megrendeléseinek gyakoriságára és terjedelmére, továbbá arra is figyelemmel, hogy a felperes szabadúszó jogász-nyelvészként (tehát nem „szabadúszó fordító[ként]”) tizenöt hónapon keresztül együttműködött ezzel az intézménnyel – a felperes által végzett munka egyaránt állandó és következetes volt, függetlenül az azzal párhuzamosan folytatott nemzetközi jogi tanulmányoktól.

80 Végül, amint arra a jelen ítélet 57. pontja már rámutatott, a vizsgabizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezett annak vizsgálatakor, hogy a munkaidő tekintetében mennyiben feleltethető meg egy szabadúszóként változó munkaórákban gyakorolt tevékenység egy teljes munkaidőben végzett munkával, és e tekintetben – különösen – jelentős mérlegelési mozgástérrel rendelkezett, figyelemmel arra, hogy a felperes szakmai tapasztalatainak teljes időtartama összességében hét hónappal meghaladta az előírt legalább kétéves időtartamot.

81 E megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem bizonyította azt sem, hogy a vizsgabizottság nyilvánvaló hibát követett el a felperes szakmai tapasztalata időtartamának kiszámításakor.

82 A fenti megfontolások összességére tekintettel ezért helyt kell adni a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörének hiányára alapított első jogalapnak.

A második, a kinevezésre jogosult hatóság nyilvánvaló értékelési hibájára, a versenyvizsga-kiírás megsértésére, valamint a jogbiztonság és az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított, másodlagosan hivatkozott jogalapról

83 Mivel ez a jogalap alapvetően a jelen ügy tárgyát képező tények értékelésére vonatkozik, a Közszolgálati Törvényszék e tekintetben úgy véli, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében azt akkor is megvizsgálhatja, ha már helyt adott az elsődlegesen hivatkozott első jogalapnak.

A felek érvei

84 A felperes azt állítja, hogy még ha a kinevezésre jogosult hatóság jogszerűen is járt el akkor, amikor a vizsgabizottság szakmai tapasztalattal kapcsolatos feltételre vonatkozó értékelését a saját értékelésével helyettesítette, nyilvánvalóan hibás volt a szakmai tapasztalattal kapcsolatos feltétel vizsgálata, különösen ami először is a Bíróság mellett szabadúszó jogász-nyelvészként szerzett szakmai tapasztalatának, majd a W. ügyvédi irodában teljesített gyakorlatának teljes munkaidőben végzett tevékenységgé való átszámítását, végül pedig a Bíróság mellett szabadúszó jogász-nyelvészként szerzett szakmai tapasztalatára a versenyvizsga-kiírásban nem említett, az egy nap alatt lefordítandó oldalak számában meghatározott napi norma alkalmazását illeti.

85 A Bizottság a második jogalap elutasítását kéri.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

86 Annak megvizsgálása érdekében, hogy a kinevezésre jogosult hatóság nyilvánvalóan tévesen értékelte-e a felperes szakmai tapasztalatának időtartamát, először is ellenőrizni kell, hogy a versenyvizsga-kiírás képezte jogszerűségi keretre figyelemmel a kinevezésre jogosult hatóság e tekintetben alkalmazott módszerei vagy szempontjai releváns jogalapon alapulnak-e, ami igazolná, hogy a kinevezésre jogosult hatóság egy kizáró jellegű vizsgára bocsátási feltétel értékelésének keretében egy különleges és jogszerű számítási kritériumot alkalmazzon az intézményen kívüli személyekkel szemben.

87 A panaszt elutasító határozatból ugyanis kitűnik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság szerint „a vizsgabizottság valószínűleg figyelmen kívül hagyta a [felperes] [...] Bíróság[…] számára végzett munkájának [...] szabadúszó jellegét, ezért azt nem a [felperes] és az ezen intézmény közötti együttműködés által érintett hónapok számaként, hanem a ténylegesen elvégzett munkaként kell figyelembe venni, mivel a [felperes] a munkájának ellen[értékeként] nem munkabérben részesült, nem volt kötött a munkaideje, nem voltak felettesei, és feladatainak ellátásához nem kellett megjelennie a [...] Bíróság[o]n[; e]zért *ki kellett* számítani az e körülmények között munkával töltött napok számát, például a lefordított oldalak száma alapján. Ez annál is inkább így van, hogy az iratok között szerepeltek a fordítások megrendelőlapjai, és a [pályázati útmutató] rendelkezett az önálló vállalkozóként folytatott szakmai tevékenységek tekintetében való felhasználás[uk] lehetőségéről” (a Közszolgálati Törvényszék általi kiemelés).

88 Ezért a Bizottság szerint a pályázati útmutató elégséges jogalapot képez az elvégzett munkamennyiség teljesített munkanapokká való átváltására szolgáló mechanizmusok alkalmazására, amelyeket a Bizottság szolgálatai az intézményen belüli fordítási munkák esetében is használnak. Ebből a Bizottság szerint az következik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság „*jogosult volt* a felperes által szabadúszóként a [...] Bíróság[…] számára végzett munka időtartamának ellenőrzésére” (a Közszolgálati Törvényszék általi kiemelés).

89 Ellenkérelmében a Bizottság hangsúlyozza továbbá, hogy „mivel a felperes kér[te] a Bizottság általi felvételét, *elkerülhetetlen* volt, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a szakmai tapasztalatának megfelelő teljes munkaidő kiszámításakor a saját kritériumait vegye alapul” (a Közszolgálati Törvényszék általi kiemelés).

90 Márpedig, jóllehet nem vitatott, hogy a szóban forgó ügyben a felperes felvételére adott esetben a Bizottságon belül is sor kerülhetett, azonban meg kell állapítani, hogy a Bizottság sem a panaszt elutasító határozat szakaszában, sem a jelen eljárás keretében nem jelöli meg sehol, hogy a felperessel szemben közvetlenül felhívható mely jogalapon lett volna a kinevezésre jogosult hatóság köteles arra, hogy kijavítsa a vizsgabizottság által a felperes szakmai tapasztalatának kiszámítása során elkövetett esetleges nyilvánvaló hibát, egy olyan kritérium alkalmazásával, amely az egy nap alatt lefordított

oldalak számát a Bizottság fordítási szolgálatai által használt munkanaponkénti öt oldalas normával veti össze, függetlenül attól, hogy a jelen esetben kifejezetten jogi szövegek fordításáról és/vagy a jogalkotási szövegek nyelvi és jogi megfelelésének ellenőrzéséről volt szó.

91 Ugyanis, még annak elismerése esetén is, hogy egy ilyen számítási mód a Bizottság alelnökének a fordítás iránti igényről szóló, 2004. május 25-i SEC(2004) 638 közleményéből következik, e dokumentum nem jelöli meg e számítási módot a kifejezetten jogász-nyelvészek felvételére irányuló versenyvizsga vizsgáira bocsátás kötelező kiválasztási kritériumaként. E számítási mód mindenesetre nem szerepelt a versenyvizsga-kiírásban, továbbá azt nem tették közzé a vizsgabizottság vagy az érintett pályázók által hozzáférhető vagy szükségszerűen ismert formában. Ráadásul, amint azt egyébiránt maga a Bizottság is megerősítette, egy ilyen kritérium nem felel meg a többi intézmény fordítási szolgálatai által alkalmazott kritériumoknak, amely szolgálatok – adott esetben jogász-nyelvészeik felvétele érdekében – szintén hozzáférnek a versenyvizsga tartaléklistájához. Ezért nem az uniós intézményekre alkalmazandó közös kritériumról van szó.

92 Következésképpen a kinevezésre jogosult hatóság a versenyvizsgán részt vevő valamennyi személlyel szemben egységesen értékelendő és alkalmazandó egyik vizsgára bocsátási feltétel betartása érdekében nem használhatott a versenyvizsga-bizottság helyett egy kizárólag a Bizottságon belül érvényes, az intézményen kívüli személyekkel szemben nem kötelező, következésképpen nem intézményközi és így – a jelen esetben jogász-nyelvészek felvételéről lévén szó – nem releváns számítási módszert.

93 Ebből az következik, hogy a felperes szakmai tapasztalatának Bizottság általi értékelése, amelynek célja, hogy a fordítási szolgálatai által használt kritériumok szerint oly módon számítsa át a felperes által a Bíróság mellett szabadúszó jogász-nyelvészként folytatott tevékenység ideje alatt lefordított oldalak számát, mintha bizottsági „fordítói” munkáról lett volna szó, még megalapozottsága esetén sem alapítható a felperessel szemben közvetlenül felhívható semmilyen vonatkozó jogi rendelkezésre, és következésképpen a kinevezésre jogosult hatóság által elkövetett, a Közszolgálati Törvényszék által könnyen felismerhető nyilvánvaló hibát képez (lásd: a jelen ítélet 70. pontja).

94 A fentiekre tekintettel ezért helyt kell adni a – jóllehet másodlagosan hivatkozott – második jogalapnak, anélkül hogy meg kellene vizsgálni a felperes által e tekintetben hivatkozott egyéb érveket.

A harmadik, a megfelelő ügyintézés elvének és a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésére, valamint az észszerű határidő be nem tartására alapított jogalapról

95 Mivel ez a jogalap alapvetően a jelen ügy tárgyát képező tények értékelésére vonatkozik, a Közszolgálati Törvényszék e tekintetben úgy véli, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében azt akkor is megvizsgálhatja, ha már helyt adott az elsődlegesen hivatkozott első jogalapnak.

A felek érvei

96 A felperes először is kifogásolja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a felvétel utolsó szakaszában vitatta a felperes vizsgára bocsátásáról hozott vizsgabizottsági határozat érvényességét, csaknem hét évvel a tartaléklista létrehozása után, és különösen azt követően, hogy a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság eltérést engedélyezett a tanácsosként való felvételéhez. Ezenfelül a tartaléklista érvényességét több alkalommal meghosszabbították, és a felperest időközben több felvételi elbeszélgetésre is behívták, anélkül hogy bármikor ellenőrizték vagy vitatták volna a vizsgára bocsáthatóságát.

97 Emellett a felperes azt állítja, hogy a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság személyzetével 2013 szeptemberében és októberében folytatott megbeszélések során megtagadták az EPSO-aktájához való hozzáférést, és e hozzáférést csak 2013 novemberében biztosították számára.

98 Ezenfelül a felperes szerint a kinevezésre jogosult hatóság túllépett az iratok megvizsgálásának észszerű határidején azzal, hogy a vitatott határozat meghozatala négy hónapot vett igénybe. Figyelembe véve egyrészt a jelen ügyben a kinevezésre jogosult hatóság által lefolytatott, a vizsgabizottság nyilvánvaló értékelési hibájára korlátozott ellenőrzés természetét, másrészt azt, hogy a „Jogérvényesülési" Főigazgatóság folyamatos érdeklődést mutatott a felperes eredetileg 2013 szeptemberére tervezett felvétele iránt, egy ilyen késedelem túlzottnak tekinthető, és egyébiránt teljes mértékben a „Humánerőforrásügyi" Főigazgatóságnak tulajdonítható.

99 Végül, a kinevezésre jogosult hatóság méltánytalanul kezelte az ügyiratokat, a „Humánerőforrásügyi" Főigazgatóság képviselői ugyanis egymásnak ellentmondó és zavaros véleményeket bocsátottak ki a szakmai tapasztalat időtartamának kiszámítása szempontjából releváns tényezőkkel és az e tekintetben bemutatandó – később azonban figyelmen kívül hagyott – dokumentumokkal kapcsolatban. Ez a magatartás emellett késleltette a felvételi eljárást.

100 A Bizottság a harmadik jogalap elutasítását kéri.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

101 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóság csak akkor vizsgálhatja a vizsgabizottság által a versenyvizsga pályázójának a tartaléklistára való felvételére vonatkozóan hozott határozat jogszerűségét, amikor e pályázó tényleges felvételének kérdése felmerül, és semmi esetre sem akkor, amikor a vizsgabizottság közli vele a tartaléklistát (2005. szeptember 15-i Luxem kontra Bizottság ítélet, T-306/04, EU:T:2005:326, 24. pont). A tartaléklista létrehozása óta eltelt idő vagy e lista érvényessége meghosszabbításainak száma ezért nem bír jelentőséggel annak jelen esetben való értékelése szempontjából, hogy a kinevezésre jogosult hatóság megsértette-e a megfelelő ügyintézés elvét azzal, hogy vitatta a vizsgabizottságnak a felperes vizsgára bocsátásáról szóló határozatát.

102 Emellett, ami a szóban forgó tartaléklistával kapcsolatos eltérést illeti (lásd: a jelen ítélet 15. pontja), meg kell jegyezni, hogy ezt a határozatot szükségképpen a vizsgabizottságnak a felperes említett listára való felvételéről szóló határozatát követően, ugyanakkor a tisztviselői kinevezésre való alkalmasságának a kinevezésre jogosult hatóság szolgálatai általi elengedhetetlen ellenőrzése előtt hozták meg. Márpedig az eltérésről szóló e határozat – jóllehet azt szükségtelenül, vagyis az előtt hozták meg, hogy a kinevezésre jogosult hatóság ellenőrizhette volna az érintett álláshelyre kinevezendő felperes alkalmasságát – nem foglalja de iure magában azt, hogy hatáskörein belül a kinevezésre jogosult hatóság ne ellenőrizhetné az említett kinevezési feltételeket, amelyeket a személyzeti szabályzat kötelező jelleggel ír elő. Másként fogalmazva, a szóban forgó esetben szereplőhöz hasonló, eltérést engedő határozat nem feleltethető meg automatikusan a tisztviselői kinevezésre való alkalmasságról szóló határozatnak. Márpedig a kinevezés személyzeti szabályzatban foglalt feltételei között a személyzeti szabályzat 28. cikke megemlíti a képesítéseken és vizsgákon alapuló versenyvizsga feltételeinek való megfelelést, ami a jelen esetben csak a jelen ügyben szóban forgó versenyvizsga lehetett.

103 Másodszor, ami az EPSO-aktához való hozzáférést illeti, meg kell állapítani, hogy semmilyen bizonyíték nem támasztja alá a felperes azon állítását, amely szerint a „Humánerőforrásügyi" Főigazgatóság személyzete állítólagosan elutasította a hozzáférés iránti szóbeli kérelmeit. Jóllehet a „Humánerőforrásügyi" Főigazgatósághoz intézett 2013. november 11-i elektronikus levélben a felperes említést tett egy ilyen elutasításról, állítását a címzett nem támasztja alá, ellenkezőleg, az felhívta a felperest az aktájához másnaptól való hozzáférésre. Egyébiránt a felperes, aki elismeri, hogy 2013. november 12-én hozzáférhetett a pályázatához és az ahhoz csatolt dokumentumokhoz, nem fejti ki, hogy az állítólagos korábbi elutasítás mennyiben képezi a megfelelő ügyintézés elvének vagy a gondoskodási kötelezettségnek a megsértését.

104 Harmadszor, ami a kinevezésre jogosult hatóság határozathozatalának határidejét illeti, rá kell mutatni arra, hogy a felperes részvételével zajló versenyvizsgához hasonló versenyvizsga-eljárások keretében az uniós jog egyetlen rendelkezése sem rögzít semmilyen határidőt egy tisztviselő felvételéről szóló határozat meghozatalára. Ebből az következik, hogy – az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében - az intézmény által a szóban forgó jogi aktus elfogadására fordított idő „ésszerű” jellegét az egyes ügyek összes sajátos körülményének figyelembevételével kell megállapítani, különös tekintettel a jogvitának az érintett szempontjából felmerülő tétjére, az ügy bonyolultságára és az érintett felek magatartására (lásd ebben az értelemben: 2013. február 28-i Réexamen Arango Jaramillo és társai kontra EBB ítélet, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

105 A jelen esetben a 2013. május 28-i felvételi elbeszélgetést követően a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság 2013 júniusában továbbította a felperes felvétele iránti kérelmet a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóságnak, majd 2013 júliusában a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság a tanácsosi álláshelyre történő felvételhez szükséges eltérést engedélyezett a jogász-nyelvészi tartaléklistán szereplő jelölt számára. 2013 szeptemberében megküldték az EPSO-aktát a Bizottságnak, majd 2013. december 17-én elfogadták a vitatott határozatot. Időközben 2013 augusztusának végén a felperes tájékoztatást kért a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóságtól a felvételi eljárás aktuális állásáról.

106 Először is, ami a felmerülő tét kritériumát illeti, jóllehet a felperes számára vitathatatlanul fontos volt az esetleges jövőbeli felvétele, a tisztviselővé történő kinevezéshez való semmilyen jogra, és a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság beleegyezésének hiányában e tekintetben a bizalomvédelemre sem hivatkozhat, függetlenül attól, hogy a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság folyamatos érdeklődést mutatott a felvétele iránt (lásd: 2015. május 19-i Brune kontra Bizottság ítélet, F-59/14, EU:F:2015:50, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezt követően, miután a kinevezésre jogosult hatóság – jóllehet tévesen – úgy vélte, hogy a felperes vizsgára bocsátásával a vizsgabizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, a szakmai tapasztalattal kapcsolatban a versenyvizsga-kiírásban előírt vizsgára bocsátási feltétel betartásának ellenőrzése önmagában és a jelen ítélet 53–55. pontjában megjelölt korlátokon belül egyaránt bizonyos összetettséget mutatott. Végül, a kinevezésre jogosult hatóság kiegészítő dokumentumok és magyarázat benyújtására kérte a felperest, mivel bizonyos tekintetben ellentmondásosnak és elégtelennek tartotta az EPSO-aktában szereplő információkat. Ezért a felvételi eljárással kapcsolatos semmilyen indokolatlan késedelem nem róható fel a kinevezésre jogosult hatóság számára.

107 Ennélfogva a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság által 2013 júniusában a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatósághoz intézett felvételi kérelem és a vitatott határozat 2013. december 17-i elfogadása között eltelt körülbelül hat hónapos határidő a jelen esetben összességében nem tekinthető észszerűtlennek.

108 Negyedszer, nem egyenértékű a felperes helyzetének méltánytalan kezelésével az, hogy a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság személyzete a felvételi eljárás különböző köztes szakaszaiban tájékoztatta a felperest a szakmai tapasztalata időtartamának kiszámítása szempontjából relevánsnak vélt körülményekről, valamint az e tekintetben benyújtandó bizonyítékokról. Ellenkezőleg, a felperesnek így lehetősége volt arra, hogy állást foglaljon a dokumentumaival kapcsolatos vitatott kérdésekben, valamint hogy a felvételi eljárás során a saját javára hivatkozhasson a rendelkezésére álló valamennyi érvre és bizonyítékra. A kinevezésre jogosult hatóság ezt meghaladóan szabadon értékelhette ezen információk bizonyító erejét.

109 Ebből az következik, hogy a felperes által hivatkozott körülmények alapján nem állapítható meg a megfelelő ügyintézés elvének, a gondoskodási kötelezettségnek vagy az észszerű határidőnek a megsértése, és következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, a szakmai tapasztalattal kapcsolatos vizsgára bocsátási feltétel jogellenességére alapított jogalapról

A felek érvei

110 A felperes egy jogellenességi kifogás formájában azt állítja, hogy a versenyvizsga-kiírásban szereplő, a szakmai tapasztalattal kapcsolatos vizsgára bocsátási feltétel ellentétes az egyenlő bánásmód elvével, amennyiben a jogász-nyelvészek felvételére irányuló más versenyvizsga-kiírások nem írnak elő ilyen jellegű feltételt.

111 A Bizottság a negyedik jogalap elutasítását kéri, elsődlegesen mint elfogadhatatlant, másodlagosan mint megalapozatlant.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

112 Mivel a Közszolgálati Törvényszék helyt adott a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörének hiányára alapított első megsemmisítési jogalapnak, nincs szükség a negyedik jogalap vizsgálatára. Ezenfelül, mivel a kinevezésre jogosult hatóság és a vizsgabizottság közötti hatáskörmegosztással kapcsolatban a versenyvizsga-kiírásban szereplő feltételek tekintetében már megállapítást nyert, hogy a kinevezésre jogosult hatóság kötve volt a vizsgabizottságnak a felperes vizsgára bocsátásáról szóló határozatához a szakmai tapasztalatra vonatkozó feltétel tekintetében, amennyiben e határozat nem nyilvánvaló hibán alapult, e vizsgára bocsátási feltétel esetleges jogellenessége nem okozott a felperes számára megtéríthető további személyes kárt.

3. *A kártérítési kérelemről*

A felek érvei

113 A felperes arra hivatkozik, hogy a vitatott határozat jogellenességének hiányában 2013 szeptemberében bizonyosan sor került volna a felvételére. Mivel a kinevezésre jogosult hatóság határozatára várva a felperes 2013. szeptember 1-jétől 2014. február 1-jéig – amikor a felperest elmondása szerint az Európai Unió Törvényszékének egy bírája mellett jogi referensként alkalmazták – nem dolgozott, az említett jogellenesség vagyoni hátrányt okozott számára, amely az egyébként szerzett bevételeinek kieséséből, valamint a kinevezéshez kapcsolódó egyéb előnyök, többek között azon lehetőség elvesztéséből állt, hogy a 2013. december 31-ig hatályos személyzeti szabályzat kedvezőbb rendelkezései alapján vegyék fel tisztviselőként.

114 Következésképpen a felperes úgy véli, hogy kártérítés illeti meg abban a formában, hogy elismerik a „Jogérvényesülési" Főigazgatóság AD 7 besorolási fokozat 1. fizetési fokozatába tartozó tanácsosává történő 2013. szeptemberi kinevezés „valamennyi hatását", azaz „többek között" a 2013. szeptember 1-jétől számított, fokozatban eltöltött szolgálati időt, a szakmai előmenetelének helyreállítását, a nyugdíjjárulékainak visszamenőleges megfizetését és a munkanélküliséggel érintett időszakra nézve az illetménye 26 132,85 euróra becsült – az Európai Központi Bank által az érintett időszak tekintetében az irányadó refinanszírozási műveletekre megállapított kamatláb két százalékponttal növelt mértékének megfelelő késedelmi kamattal növelt – összegének folyósítását, azzal, hogy a felperes fenntartja a jogot ezen összeg felemelésére.

115 A felperes hozzáteszi, hogy a vitatott határozatból fakadóan emellett nem vagyoni kár érte, amelyet egyrészt az abból fakadó stressz és félelem okozott, hogy csaknem hét évvel a tartaléklistára való felvételét követően vitatták a versenyvizsga sikeres pályázójaként szerzett jogait, másrészt pedig az,

hogy kénytelen volt maga lépéseket tenni korábbi munkaadóinál, hogy megszerezze a „Humánerőforrásügyi” Főigazgatóság által a szakmai tapasztalatának értékeléséhez megkövetelt információkat. E tekintetben a felperes a kérelmét jelképesen 1 euróra korlátozza.

116 A Bizottság a kártérítési kérelem elutasítását kéri. Ami az esélyvesztés miatti vagyoni kárt illeti, a kártérítési kérelem szorosan összefügg a megsemmisítés iránti kérelemmel, ezért azt mint megalapozatlant el kell utasítani. Egyébiránt a felperes nem hivatkozhat a felvétel komoly esélyére, továbbá nem tekintheti úgy, hogy egy meghatározott időpontban ki kellett volna nevezni. Mindenesetre, amint azt a Bizottság a tárgyalásra készített előkészítő jelentésben szereplő kérdésre válaszul a tárgyaláson pontosította, a jelen esetben nem volt várható a 2014. március 1-je előtti felvétel, az esetleges felmondási időt is beleszámítva.

117 Ezenfelül nyilvánvalóan elfogadhatatlanok az arra irányuló kérelmek, hogy a felperes javára ismerjék el egy kinevezés „valamennyi hatását” és állítsák helyre szakmai előmenetelét, mégpedig az első a pontatlansága, a második pedig amiatt, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az uniós bíróságnak nem feladata, hogy a személyzeti szabályzat 91. cikkén alapuló jogszerűségi felülvizsgálat keretében utasítsa az adminisztrációt.

118 Ami a nem vagyoni kárt illeti, a kártérítési kérelem elfogadhatatlan, mivel – a Bizottság szerint az adminisztráció nem határozati jellegű magatartásából, azaz a felperes ügyének kezelését érintő késedelemből eredő kárról lévén szó – nem nyújtottak be a személyzeti szabályzat 90. cikke szerinti előzetes kérelmet.

119 A nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem mindemellett megalapozatlan. Így a jelen eset körülményei között kevéssé tűnik valószínűnek az állítólagos stressz és félelem, annál is inkább, hogy a versenyvizsgán való sikeres szerepelés nem biztosít jogot az érintett számára a tisztviselővé történő kinevezéshez, továbbá valamennyi pályázó köteles átadni a képesítései és a szakmai tapasztalata meglétének és relevanciájának értékeléséhez szükséges információkat.

A Közszolgálati Törvényszék álláspontja

120 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az intézmény felelősségének megállapításához több feltétel teljesülése szükséges: az intézménynek felrótt magatartás jogellenessége, a kár tényleges fennállása, valamint a magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés (lásd különösen: 1994. június 1-jei Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ítélet, C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42. pont; 2008. február 21-i Bizottság kontra Girardot ítélet, C-348/06 P, EU:C:2008:107, 52. pont).

121 Mivel a vitatott határozat az első jogalap vizsgálatának keretében kimondottak szerint jogellenes, meg kell vizsgálni, hogy a felperes kárt szenvedett-e ezen határozat következtében.

122 A vagyoni kár tekintetében meg kell állapítani, hogy a vitatott határozat hatásaként a felperes elesett annak valós esélyétől, hogy tisztviselőként felvegyék a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság üres álláshelyére, amelynek betöltése iránti érdekét e Főigazgatóság ténylegesen több alkalommal is jelezte a felperes számára (lásd: a jelen ítélet 18. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben: 2013. október 7-i Thomé kontra Bizottság ítélet, F-97/12, EU:F:2013:142, 76. pont).

123 Így tehát, függetlenül a Bizottság által elfogadandó intézkedésektől, az EUMSZ 266. cikknek megfelelően a megsemmisítést kimondó jelen ítélet végrehajtása érdekében meg kell állapítani, hogy a felperes véglegesen elesett annak esélyétől, hogy kinevezzék a „Jogérvényesülési” Főigazgatóság AD 7 besorolási fokozatú betöltetlen tanácsosi álláshelyére, amelynek tekintetében e főigazgatóság egyébiránt az álláshely felperes számára való felajánlása érdekében adminisztratív eltérésben részesült a versenyvizsga valójában elsősorban jogász-nyelvészek felvétele céljából létrehozott tartaléklistájától. E

kár tehát az egyéb jogszabályi feltételek teljesülése mellett kártérítésre való jogot keletkeztet (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 13-i AA kontra Bizottság ítélet, F-101/09, EU:F:2011:133, 79–82. pont).

124 Ezt követően a felperes azt állítja, hogy a vitatott határozat jogellenességének hiányában 2013. szeptember 1-jétől sor került volna a felvételére, és ezen állításának alátámasztására a „Jogérvényesülési" Főigazgatóság kinevezéssel érintett egységének – egyébiránt a Bizottság által nem vitatott – érdekére hivatkozik.

125 Márpedig e tekintetben emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy az EPSO-akta csak 2013 szeptemberében érkezett meg a kinevezésre jogosult hatósághoz.

126 Másrészt, jóllehet a Bizottság állítása szerint adminisztratív szempontból a betöltetlen álláshelyre való felvételre leghamarabb 2014. május 1-jén kerülhetett volna sor, ez nem változtat azon, hogy amennyiben a kinevezésre jogosult hatóság nem vélte volna tévesen úgy, hogy a vizsgabizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, a felperes aktájának vizsgálata valószínűleg kevesebb időt vett volna igénybe, különös tekintettel arra, hogy a „Jogérvényesülési" Főigazgatóság többször kifejezésre juttatta az ezen álláshely betöltésére vonatkozó érdekét.

127 A jelen eset körülményei között ezért meg kell állapítani, hogy a felperes szóban forgó tanácsosi álláshelyre való felvételének esélye a Bizottságnak felrótt jogellenesség hiányában legkorábban 2013. november 1-jétől áll fenn, figyelembe véve azt is, hogy – amint az a „Humánerőforrásügyi" Főigazgatóság által a felperesnek 2013. május 24-én megküldött elektronikus levélből is kitűnik (lásd: a jelen ítélet 13. pontja) – a Bizottság általi felvétel esetén nem lett volna szükség a felvételt megelőző orvosi vizsgálatra, mivel a felperes korábban a Bíróságnál már átesett ezen a vizsgálaton.

128 Végül, a felperes állítása szerint őt a 2013. szeptember 1-je és 2014. február 1-je közötti időszak tekintetében – amikor a vitatott határozat elfogadására várva nem dolgozott – 26 132,85 euró vagyoni kár érte, amely összeg azon jövedelemnek felel meg, amelyet az AD 7 besorolási fokozat 1. fizetési fokozatába tartozó tisztviselőként szerzett volna. A felperes hozzáteszi, hogy a Bizottságot emellett kötelezni kell a nyugdíjjárulékok 2013 szeptemberétől való megfizetésére.

129 Ugyanakkor, anélkül hogy szükség lenne állást foglalni a kinevezés „valamennyi hatásának" elismerésével, valamint a szakmai előmenetelének helyreállításával kapcsolatos kérelmekkel szemben a Bizottság által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogásról, elegendő emlékeztetni arra, hogy a felperes által megtéríteni kért vagyoni kár nem az elmaradt haszonhoz, hanem a szóban forgó felvételi eljárás tárgyát képező álláshelyre tisztviselőként való felvétel esélyének elvesztéséhez kapcsolódik.

130 Következésképpen, tekintettel a jelen eset körülményeire és élve a Közszolgálati Törvényszék azon lehetőségével, hogy a bekövetkezett kárt méltányossági alapon határozza meg, a felperes által elszenvedett teljes vagyoni kár igazságos megtérítése azzal történik meg, hogy a Bizottságot 10 000 euró átalányösszeg megfizetésére kötelezi, tekintettel különösen a betöltendő álláshelynek megfelelő havi alapilletményre, az esélyvesztés tényleges jellegére, a felvétel legkorábbi lehetséges időpontjára és a felperes érintett időszak alatti foglalkoztatási helyzetére.

131 A nem vagyoni kár tekintetében először is meg kell állapítani, hogy a Bizottság állításával ellentétben az állítólagosan elszenvedett kárt nem az adminisztráció nem határozati jellegű magatartása, azaz a felperes ügyének kezelésében bekövetkező késedelem, hanem a vitatott határozat okozta.

132 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a vitatott határozat megsemmisítése önmagában a felperes által hivatkozott nem vagyoni kár megfelelő és elégséges megtérítését jelenti, mivel a felperes nem bizonyította, hogy a vitatott határozat megsemmisítése alapjául szolgáló jogellenességtől különválasztható nem vagyoni kár érte.

133 Ebből az következik, hogy a Bizottságot 10 000 euró összegű kártérítés felperes számára való megfizetésére kell kötelezni.

A költségekről

134 Az eljárási szabályzat 101. cikke értelmében, az e szabályzat II. címe 8. fejezetének többi rendelkezésére is figyelemmel, a pervesztes fél maga viseli saját költségeit, és a Közszolgálati Törvényszék kötelezi a másik fél költségeinek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen szabályzat 102. cikkének (1) bekezdése értelmében, ha az a méltányosság alapján indokolt, a Közszolgálati Törvényszék úgy határozhat, hogy a pervesztes fél maga viseli saját költségeit, de őt a másik fél költségei csak egy részének viselésére kötelezi, vagy e címen nem kötelezi a költségek viselésére.

135 A jelen ítéletben kifejtett indokok alapján lényegében a Bizottság a pervesztes fél. A felperes továbbá kifejezetten kérte, hogy a Közszolgálati Törvényszék a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére. Mivel a jelen ügy körülményei nem indokolják az eljárási szabályzat 102. cikke (1) bekezdésének alkalmazását, a Közszolgálati Törvényszék a Bizottságot kötelezi a saját költségei, valamint a felperes részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A KÖZSZOLGÁLATI TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Közszolgálati Törvényszék megsemmisíti a Bizottság FE felvételét elutasító 2013. december 17-i határozatát.

2) A Közszolgálati Törvényszék kötelezi az Európai Bizottságot 10 000 euró FE számára való megfizetésére.

3) A Közszolgálati Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

4) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit, valamint a Közszolgálati Törvényszék kötelezi őt az FE részéről felmerült költségek viselésére.

Barents Perillo Svenningsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. október 6-i nyilvános ülésen.

W. Hakenberg
hivatalvezető

R. Barents
elnök